

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pierre Lemaitre

ALEX

Traducere din franceză de
Doru Mareș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/Henrik Sorensen

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEMAITRE, PIERRE

Alex / Pierre Lemaitre ; trad.: Doru Mareș. - București :
Editura Trei, 2012
ISBN 978-973-707-560-4

I. Mareș, Doru (trad.)

821.133.1-31=135.1

Titlul: Alex
Autor: Pierre Lemaitre

Copyright © Éditions Albin Michel, 2011

Copyright © Editura Trei, 2012
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-560-4

Pentru Pascaline.

*Lui Gérald,
pentru prietenia noastră.*

Partea I

Alex e înnebunită după chestia asta. A trecut aproape pe un ceas de când probează, ezită, iese, se-ntoarce și probează încă o dată. Meșe și peruci. Și-ar putea petrece așa după-amiezi întregi.

Micul magazin de pe bulevardul Strasbourg l-a descoperit acum trei sau patru ani. Nu se uitase cu atenție despre ce magazin era vorba, ci intrase din curiozitate. O șocase atât de tare să se vadă deodată roșcată, totul în ea se transformase în asemenea măsură, încât a cumpărat pe loc peruca aceea.

Alex poate purta aproape orice fiindcă este cu adevărat frumoasă. Nu a fost dintotdeauna așa. Transformarea s-a produs în adolescență. Înainte era o fetiță urâtică și îngrozitor de slabă. Dar când s-a declanșat fenomenul, a fost ca un tsunami, corpul i s-a preschimbat instantaneu, un soi de *morphing*¹ accelerat, prin urmare, în numai câteva luni, Alex a ajuns de-a dreptul fermecătoare. În consecință, cum nimeni, nici măcar ea, nu se mai

¹ În cinematografie sau animație, efect special de trecere de la o imagine la alta, dând privitorului impresia unei metamorfozări. (N.r.)

aștepta la un asemenea dar, n-a fost niciodată pe deplin convinsă că i s-a întâmplat așa ceva. Iar astăzi, cu atât mai puțin.

De pildă, nu și-ar fi închipuit nicio clipă că o perucă roșcată îi poate veni atât de bine. Asta da descoperire. Nu și-ar fi imaginat amploarea transformării pe care o genera, consistența ei. Sigur, o perucă e un lucru superficial, dar, inexplicabil, avea senzația că, punând-o pe cap, ceva cu adevărat nou se petrecea în viața ei.

De fapt, nici n-a purtat vreodată peruca aceea. Cum s-a întors acasă, și-a dat seama că era de o calitate mai mult decât îndoielnică. Era făcută dintr-un material foarte prost. A aruncat-o. Nu la gunoi, nu, ci într-un sertar al comodei. Din când în când o scotea și se uita la ea. Peruca era oribilă, parcă țipa: „Sunt făcută din cel mai prost material sintetic!”, însă nici nu conta. Fiindcă imaginea pe care Alex o vedea în oglindă îi dădea o putere în care chiar își dorea să creadă. S-a întors în bulevardul Strasbourg și a studiat perucile de bună calitate, cam scumpe pentru leafa ei de infirmieră temporară, dar care puteau fi purtate. Așa că s-a pus pe treabă.

La început nu a fost ușor, era nevoie de curaj. Când ai, ca Alex, o fire destul de complicată, îți trebuie vreo jumătate de zi ca să găsești tupeul necesar. Și să te machiezi, să-ți asortezi îmbrăcămintea, încălțăminte, geanta (mă rog, să alegi ceva potrivit din ce ai; în definitiv nu poți să cumperi toată gama de fiecare dată când îți schimbi lookul...). Numai că, ieșind în stradă, aproape imediat ești altcineva. Transformarea nu e reală, dar, oricum, e importantă. Și, dacă asta nu îți schimbă viața, cel puțin te ajută să îți mai omori timpul, mai ales când tot nu te aștepți la mare lucru.

Lui Alex îi plac perucile personalizate, cele care trimit mesaje clare de genul: „Știu ce vă trece prin cap“ sau „Sunt supertare la mate!“ Cea pe care o poartă azi spune ceva de genul: „De mine nu dați pe Facebook“.

Alege un model numit „Urban choc“ și în același moment îl vede pe bărbatul acela, prin vitrină. Stă pe trotuarul de vizavi și se preface că așteaptă ceva sau pe cineva. Pentru a treia oară în două ore. O urmărește. Acum e sigură. De ce pe mine? E prima întrebare care îi vine în minte. De parcă toate celelalte fete ar putea fi urmărite de bărbați, numai ea nu. De parcă nu le-ar simți permanent privirile, peste tot, în mijloacele de transport, pe stradă. În magazine. Pe Alex o plac bărbați de toate vârstele: iată avantajul de a avea treizeci de ani. Cu toate acestea, de fiecare dată se miră. „Sunt atâtea care arată mult mai bine decât mine.“ Lipsindu-i mereu încrederea în sine, Alex e adesea plină de îndoieli. Încă din copilărie a pățit asta. S-a bâlbâit până în adolescență. Chiar și azi i se întâmplă dacă își pierde cumpătul.

Nu-l cunoaște, în orice caz, cu un așa fizic i-ar fi sărit în ochi dacă l-ar mai fi văzut vreodată, dar nu, nu l-a văzut. Și apoi, un tip de cincizeci de ani să urmărească o fată de treizeci... Nu c-ar da-o afară din casă principiile, doar se miră, atâta tot.

Alex se uită spre alte modele, se preface că ezită, apoi traversează magazinul și se oprește într-un unghi de unde poate observa trotuarul. Probabil că a făcut sport, s-ar zice că nu se simte în largul lui în hainele pe care le poartă, e genul de bărbat masiv. În timp ce mângâie o perucă blondă, albă aproape, încearcă să-și aducă aminte când i-a sesizat pentru prima oară prezența. În metrou. L-a remarcat în spatele vagonului. Privirile li s-au încrucișat și

a avut timp să-i vadă zâmbetul pe care bărbatul îl dorea prietenos, cordial. Ceea ce nu i-a plăcut la figura lui a fost faptul că în priviri i se citea un soi de idee fixă. Dar, mai ales, că parcă nu ar fi avut buze. Lucru care a neliniștit-o instinctiv, de parcă toate persoanele care nu aveau buze ascundeau ceva anume, secrete de nemărturisit, răutăți. Și mai era și fruntea aceea bombată. Din păcate, n-a avut timp să-i privească mai atent ochii. Alex crede că asta nu te înșală niciodată, de-asta și judecă, întotdeauna, oamenii după privire. Sigur, acolo, în metrou, n-a avut chef să stea să analizeze un asemenea individ. S-a întors discret în partea opusă și și-a căutat în geantă MP3-ul. Și-a pus *Nobody's Child* și, dintr-odată, s-a întrebat dacă nu cumva îl mai văzuse cu o zi sau două în urmă prin fața casei. Însă nu era sigură, iar imaginea era confuză. Ar fi trebuit să se întoarcă și să se mai uite o dată la el pentru a încerca să își limpezească amintirea aceea palidă, dar nu voia să-l încurajeze. Sigur e că, după întâlnirea din metrou, l-a revăzut la întoarcere, o jumătate de oră mai târziu, pe bulevardul Strasbourg. Tocmai se răzgândise, dorind să vadă din nou peruca brunetă cu părul până la umeri, cu șuvițe, s-a întors pe loc și atunci l-a zărit, puțin mai departe, pe trotuar, oprindu-se brusc și prefăcându-se că se uită într-o vitrină. Cu îmbrăcăminte de damă. Părea foarte absorbit...

Alex lasă peruca jos. Fără vreun motiv anume, mâinile îi tremură. Ce prostie. Îi place de ea, o urmărește, omul își încearcă norocul, doar n-o s-o atace în mijlocul străzii. Alex scutură din cap de parcă ar vrea să-și pună gândurile în ordine și, când se întoarce din nou spre trotuar, bărbatul a dispărut. Se uită la dreapta, apoi la stânga, dar nu, nu mai e nimeni, a plecat. Ușurarea pe care o

resimte are în ea ceva exagerat. Își repetă „Ce prostie!”, și totuși respiră acum normal. Când iese în pragul magazinului, nu se poate împiedica să nu mai verifice o dată. Pentru o clipă, o neliniștește absența lui.

Alex se uită la ceas, apoi la cer. Vremea e frumoasă și va mai fi lumină încă vreo oră. Nu are niciun chef să se întoarcă acasă. Ar trebui să se oprească și la un magazin alimentar. Încearcă să-și amintească ce mai e prin frigider. La capitolul cumpărături, într-adevăr e neglijentă. O interesează mai mult slujba ei, confortul (Alex e cam maniacă în această privință) și, deși nu prea vrea s-o recunoască, hainele și pantofii. Și gențile. Și perucile. I-ar fi plăcut ca toate acestea să fie așezate sub semnul iubirii, doar că iubirea e un subiect aparte, un compartiment calamitat al propriei existențe. A sperat, și-a dorit, apoi a renunțat. Acum nu mai vrea să se oprească la acest subiect, încearcă să se gândească la el cât mai puțin posibil. Încearcă doar să nu își preschimbe regretul în scandal televizat, să nu ia kilograme în plus și să nu ajungă să arate nasol. Cu toate acestea, deși celibatară, rareori se simte singură. Are proiectele ei la care ține enorm și care îi ordonează timpul. În dragoste a eșuat, dar asta e situația. E mai ușor de când s-a pregătit pentru a trăi singură. În pofida solitudinii, Alex încearcă să trăiască normal și să-și găsească micile plăceri ale vieții. Gândul acesta o ajută deseori să și le descopere, fiindcă are dreptul la ele, ca toți ceilalți. De pildă, astă-seară s-a hotărât să se întoarcă să mănânce la Mont-Tonnerre, pe strada Vaugirard.

Unde ajunge puțin cam devreme. E a doua oară când intră aici. Prima dată a făcut-o săptămâna trecută și pe o roșcată frumoasă care cinează de una singură nu o uită

nimeni. În seara asta e salutată ca o clientă obișnuită, chelnerii își dau coate, flirtează stângaci cu musafira fermecătoare, care le zâmbește, iar băieții o consideră cu adevărat minunată. Cere aceeași masă ca și data trecută, cu spatele la terasă, cu fața către sală, și comandă același vin de Alsacia la jumătate, de la gheață. Oftează. Lui Alex îi place să mănânce și își tot repetă că trebuie să aibă grijă. Greutatea sa e un adevărat yoyo. Deși stăpânește destul de bine situația. Poate să ia zece kilograme, cincisprezece, să ajungă de nerecunoscut și apoi, după două luni, să o vezi revenind la greutatea ei normală. Peste câțiva ani, însă, nu se va mai putea juca așa.

Își scoate cartea și mai cere o furculiță ca s-o țină deschisă cât mănâncă. La fel ca săptămâna trecută, în fața ei, puțin în dreapta, se află același tip cu părul șaten-deschis. Cinează cu niște prieteni. Deocamdată nu au sosit decât doi, însă ceilalți nu vor întârzia să își facă apariția. A zărit-o imediat, de cum a intrat, iar ea se prefăce că nu observă cu câtă insistență o privește. Și așa or s-o țină toată seara. Chiar și după ce vor veni ceilalți și se vor lansa în eternele discuții despre serviciu, fete, femei, chiar și când se vor apuca să își spună, rând pe rând, povești ai căror eroi tot ei sunt, nu va înceta să o privească. Alex se bucură, dar nu vrea să-l încurajeze pe față. Nu arată deloc rău, trebuie să aibă vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani, sigur a fost o frumusețe de bărbat, pesemne că mai sare calul cu băutura, ceea ce îi conferă chipului ceva tragic. Un chip care o emoționează.

Alex își soarbe cafeaua. Concesie unică, rafinat dozată: o privire pe care i-o dăruiește la plecare. O simplă privire. Alex știe să o facă la perfecție. O privire fugară, dar care îi provoacă o emoție dureroasă observând ochii lui

plini de dorință, ceva i se zvârcolește în pânțele, ca promisiunea unei tristeți. Alex nu traduce niciodată ceea ce simte în cuvinte, în cuvinte adevărate, când e vorba de viața ei, ca, de pildă, în seara asta. Își dă seama că mintea i s-a fixat pe aceste imagini oprite dintr-odată, de parcă i s-ar fi rupt filmul existenței, îi e imposibil să meargă mai departe, să o povestească din nou, să găsească vorbe potrivite. Data viitoare, dacă va sta până mai târziu, poate că el va fi afară, așteptând-o. Rămâne de văzut. Ba nu — Alex știe foarte bine cum se va întâmpla. De fiecare dată e cam la fel. Întâlnirile ei cu bărbatii nu au dus niciodată la cine știe ce povești neobișnuit de frumoase — aici e vorba, cel puțin, despre o parte a filmului pe care a mai văzut-o și de care își amintește bine. În sfârșit, așa stau lucrurile.

Noaptea s-a lăsat cu totul, iar vremea e plăcută. Apare un autobuz. Alex grăbește pasul, șoferul o zărește în oglinda retrovizoare și o așteaptă, Alex se grăbește și mai mult, dar, în clipa în care dă să urce, se răzgândește, va mai merge un pic pe jos și va lua în drum un altul, face semn șoferului care îi răspunde cu un mic gest de regret, parcă voind să spună că fatalitatea e o chestie, nu glumă. Ba chiar deschide ușa:

— Nu mai e alt autobuz, după mine, în seara asta sunt ultimul...

Alex zâmbește și îi mulțumește cu un semn. Prea bine, atunci o să ajungă acasă pe jos. O s-o ia pe strada Falguière și pe urmă, mai departe, pe Labrouste.

Locuiește de trei luni în cartierul acesta, lângă poarta Vanves. Domiciliul și-l schimbă deseori. Mai înainte a stat lângă poarta Clignancourt și, mai înainte, pe strada Comerțului. Dacă unii urăsc să se tot mute de colo-colo,

pentru ea e o necesitate. Se dă în vânt după manevra asta. Poate, ca și perucile, îi dă senzația că își schimbă viața. E un laitmotiv. Fiindcă, într-o zi, chiar și-o va schimba. Câteva metri mai departe, o camionetă albă încearcă să urce cu două roți pe trotuar, ca să parcheze. Vrând să treacă, Alex aproape că se lipește de zidul imobilului și imediat simte prezența cuiva, e un bărbat, dar nu mai are timp să se întoarcă și încasează un pumn între omoplați care-i taie respirația. Își pierde echilibrul, cade cu fața înainte, se izbește cu fruntea de caroseria mașinii, scoțând un zgomot înfundat, scapă tot ce are în mână încercând să se agațe de ceva, nu dă de nimic, cel din spate o prinde de păr, dar nu apucă decât peruca și rămâne cu ea în mână. Trage o înjurătură pe care Alex nu o înțelege, o apucă turbat, de data asta chiar de păr, de cât poate ține în mână, cu cealaltă trăgându-i în burtă un pumn atât de tare cât să doboare și-un bou. Alex nu mai are timp nici măcar să urle de durere, se frânge de mijloc și începe să vomite. Bărbatul e cu adevărat puternic, fiindcă o întoarce spre el ca pe o foaie de hârtie. O ține cu un braț de talie, imobilizând-o, și îi vâra un căluș în gură, adânc, până-n gât. El e, bărbatul de la metrou, de pe stradă, bărbatul de la magazin, el e. O fracțiune de secundă se privesc în ochi. Încearcă să-l lovească cu picioarele, dar bărbatul îi ține strâns brațele, ca într-o menghină, iar Alex nu are cum să se opună unei asemenea forțe, o apasă în jos, genunchii îi cedează și, cu un șut zdravăn în șale, o aruncă în mașină cu totul, și Alex simte cum ceva ascuțit îi zgârie obrazul. Bărbatul urcă după ea, o întoarce fără menajamente, îi pune un genunchi pe piept și îi mai trage un pumn în față. Durerea e insuportabilă... Ăsta chiar vrea să îi facă rău, chiar vrea s-o omoare,

iată gândul care-i trece prin minte lui Alex când încasează pumnul, când craniul i se izbește de podea și apoi sare în sus ca o minge, un șoc groaznic fiindcă acolo, în spatele capului e occipitalul, își zice Alex, occipitalul ei. În afara termenului anatomic, tot ce mai reușește să gândească e „nu vreau să mor, nu așa, nu acum“. E ghemuită, cu gura plină de vomă, în poziție fetală, cu capul gata să explodeze, își simte mâinile trase cu violență la spate și legate, la fel și gleznel. Nu vreau să mor, își spune. Ușa camionetei e trântită, motorul ambalat, vehiculul pornește în trombă de lângă trotuar... nu vreau să mor acum.

Alex e amețită, dar conștientă de ce i s-a întâmplat. Plânge, înecându-se cu propriile lacrimi. De ce eu? De ce tocmai eu?

Nu vreau să mor. Nu acum.

La telefon, comisarul de divizie Le Guen nu i-a dat de ales.

— Mi se rupe de stările tale sufletești, Camille, nu mă mai freca la cap cu ele! N-am pe nimeni, chiar nu-nțelegi? Ți trimit mașina și-o tai unde-am zis!

A lăsat să treacă un timp, pentru a cântări efectul, apoi a adăugat:

— Și nu mă mai scoate din pepeni!

Apoi a trântit telefonul. Stilul lui. Impulsiv. De obicei, Camille nu-i dă atenție. În general, știe cum să negocieze cu comisarul-șef.

Numai că, de data asta e vorba despre o răpire.

Or, Camille nu vrea cazul, a spus-o mereu, sunt două sau trei chestii cu care nu mai vrea să aibă de-a face, mai ales cu răpirile. De când a murit Irène. Soția lui.² A leșinat pe stradă, fiind însărcinată în opt luni. A trebuit dusă la spital, pe urmă a fost răpită. Nu a mai văzut-o în viață. Și asta l-a doborât pe Camille. L-a cuprins o disperare

² Vezi *Travail soigné*, apărut la Le livre de poche, premiul Festivalului Filmului Polițist de la Cognac, 2006.

cumplită. A fost devastat. Și a rămas zile întregi ca paralizat, halucinând. Când a început să delireze, a trebuit spitalizat. Din clinică a fost mutat într-o casă de odihnă. Era de-a dreptul un miracol că încă trăia. Fiindcă nimeni nu mai sperase la asta. În lunile în care lipsise din brigadă, lumea se întreba dacă își va mai reveni vreodată. Când s-a întors, era cumva straniu, fiindcă lăsa impresia că este exact același ca înainte de moartea lui Irène, doar că mai îmbătrânit. De atunci, nu a mai acceptat decât cazuri lipsite de importanță: crime pasionale, bătaii între prostituate, vecini care se omorau între ei. Cazuri în care morții îți rămâneau în urmă, nu îți stăteau înainte. Răpiri deloc. Camille vrea morți de-adevăratelea, îngropați la doi metri sub pământ, morți fără cale de întors.

— Totuși, a constatat Le Guen, care făcea tot ce putea pentru Camille, să-i ocolim pe cei vii nu e o soluție. La fel și să facem pe funcționarii de la pompe funebre, ăia care plimbă mortu’.

— Păi..., i-a răspuns Camille, exact asta suntem!

Se cunosc de douăzeci de ani, se respectă, nu se bănuiesc de nimic rău. Le Guen e un Camille care ar fi renunțat oricând la munca de teren, Camille, un Le Guen care ar fi renunțat oricând la putere. Cei doi bărbați se deosebesc, în primul rând, prin două grade și optzeci de kilograme. Și treizeci de centimetri. Astfel prezentate lucrurile, pare o diferență enormă, și e adevărat că, atunci când îi vezi împreună, imaginea aduce cu o caricatură. Le Guen nu e el prea înalt, dar Camille e scund de-a binelea. Păi, închipuiți-vă, la un metru patruzeci și cinci, se uită la lume de sub masă, ca un copil de treisprezece ani. Îi datorează asta mamei sale, Maud Verhoeven, pictoriță. Ale cărei pânze figurează în cataloagele a zeci de

muzee din toată lumea. Geniala artistă și fumătoare înrăită trăia învăluită în fumul țigărilor, un halou permanent, un nor albăstrui fără de care nici nu ți-o puteai imagina. Prin urmare, ei îi datorează Camille cele două calități remarcabile ale sale. Deci: de la artistă moștenește un talent ieșit din comun la desen, iar de la fumătoare hipotrofia fetală care a făcut din el un bărbat de un metru și patruzeci și cinci de centimetri.

De fapt, n-a întâlnit niciodată pe cineva pe care să-l poată privi de sus. Situația inversă, în schimb... O astfel de statură nu este numai un handicap. La douăzeci de ani a fost o umilință înfiorătoare, la treizeci, un blestem, deși încă de la început a înțeles că e destinul lui. Genul de subterfugiu care îți aduce pe buze cuvinte mari.

Mulțumită lui Irène, înălțimea lui Camille ajunsese un factor de putere. Irène reușise să îl facă să crească pe dinăuntru. Niciodată nu fusese Camille atât de... Cau-tă... Fără Irène până și cuvintele îi lipsesc.

Spre deosebire de Camille, Le Guen e monumental. Cântărește nici nu se știe cu siguranță cât, fiindcă n-o spune niciodată, unii zic o sută douăzeci, alții o sută treizeci de kilograme, alții merg încă și mai departe, deși nu prea are importanță. Le Guen e enorm, pahidermic, cu fălci atârănânde, de hamster, dar, mulțumită privirii limpezi și faptului că debordează de inteligență, deși nimeni nu poate să-și explice cum anume, iar bărbații chiar refuză să accepte asta, femeile sunt, în imensa lor majoritate, de acord asupra unui punct: comisarul de divizie e un om extrem de seducător. Mai înțelegeți ceva de-aici!...

Camille îl aude pe Le Guen țipând. Nu îl impresio-nează accesele de furie ale comisarului de divizie. După

atâta timp... Așa că ridică receptorul și formează numărul:

— Fii atent aici, Jean, bun, mă bag în povestea asta a ta cu răpirea. Dar cum se-ntoarce Morel, i-o pasezi lui, fiindcă (aici își ia avânt și aruncă fiecare silabă cu o răbdare care pare mai degrabă o amenințare)... nu am de gând să închei eu cazul ăsta!

Camille Verhoeven nu strigă niciodată. Ori extrem de rar. Este un bărbat autoritar. Mic, chel, aparent superficial, însă toată lumea știe că e tăios ca o lamă. De altfel, Le Guen nu răspunde. Unele guri rele pretind că în cuplul ăsta al lor, Camille ar fi bărbatul, dar pe ei gluma nu îi distrează. Camille închide telefonul.

— Ei, futu-i!

Asta chiar era bomboana de pe colivă. Cu-atât mai mult cu cât nu are loc în fiecare zi un caz de răpire, doar nu suntem în Mexic, putea să-și fi ales un alt moment, când era plecat în misiune sau în zilele de odihnă sau ori-când altcândva! Camille izbește cu pumnul în masă. Fără grabă, fiindcă este un bărbat stăpân pe el. Nici dacă aparțin altora, tot nu-i plac excesele.

Îi presează timpul. Camille se ridică, își ia pălăria și paltonul și coboară rapid treptele. O fi el scund, dar are pasul greu. Până la moartea lui Irène pasul îi era, totuși, ușor, ea chiar îi zicea adesea: „Ai mers de pășărică. Mereu mi se pare că o să-ți iei zborul”. Însă Irène a murit de patru ani.

Mașina oprește în fața lui. Camille urcă.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Alexandre, șefu'...

Și-a mușcat limba. Toată lumea știe pe-aici că lui Camille nu-i place sub nicio formă să i se spună „șefu”.